

ské a vykonali zkušební rok, kdežto suplujícími profesory nazývá § 2 téhož zákona suplenty nezkušené. Z toho jest zřejmo, že kategorie zatímních profesorů podle zákona č. 275/19, rovnajíc se dřívějším zkoušeným suplentům s odbytým rokem zkušebním, jest podstatně odlišná od kategorie učitelů provisorních podle dřívějších předpisů (čl. I. bod 2 služ. pragm.), kterážto poslední kategorie zrušena výslovným předpisem § 7 zák. č. 275/19.

4. Pokud konečně stížnost poukazuje k tomu, že nař. rozhodnutí znamenají pro st-le též společenskou degradaci, nemůže se nss touto námitkou zabývat, neboť podle §§ 2 a 7 zákona z 22. října 1875 č. 36 ř. z. z r. 1876 zkoumá toliko zákonitost určitého rozhodnutí nebo opatření správního úřadu.

Z těchto úvah bylo stížnosti zamítnouti jako bezdůvodné.

č. 2868.

Učitelstvo: O ustanovení cvičných učitelů jako učitelů hlavních — věta jako při Boh. 2867.

(Nález ze dne 15. listopadu 1923 č. 19.287.)

Prejudikatura: Boh. č. 962, 2543 a 2867.

Věc: Jan Š., Karel F. a Ladislav L. v S. (adv. Dr. Emil Lingg z Prahy) proti ministerstvu školství a národní osvěty (odb. rada Kar. Hrdina) o služební postavení.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: St-lé složivší zkoušku způsobilosti pro školy občanské byli suplujícími cvičnými učiteli a to Š. od 1. listopadu 1917, F. od 15. září 1913 a L. od 1. listopadu 1914. Všichni tři byli podle § 8 služ. pragm. učitelské později prohlášeni za stálé suplenty.

Výnosy žal. úřadu z byli od 1. září 1919 jmenováni definitivními cvičnými učiteli ad personam. Jejich žádosti za ponechání výhod § 48 sl. pragm., t. j. za uznání, že ze zákona jsou hlavními učiteli učitelských ústavů, nebylo nař. rozhodnutím vyhověno.

O stížnostech uvážil nss takto: — — —¹⁾

Pokud st-l Karel F. při veřejném ústním líčení opíral svůj domnělý nárok na výhodu § 48 služ. pragm. o to, že podle § 1 zákona č. 275/19 byl od 1. dubna 1919 »zatímním profesorem«, tedy nelze ani v tomto směru uznati jeho vývody důvodnými.

Nss nemohl vzhledem k § 5 zákona z 22. října 1875 č. 36 ř. z. z r. 1876 řešiti otázku, zda st-l skutečně od 1. dubna 1919 jest zatímním profesorem, poněvadž otázka tato nebyla předmětem rozhodování žal. úřadu.

Avšak i kdyby tomu tak bylo, neplynulo by z toho nic pro otázku nároku podle § 48, druhé věty, poněvadž zatímní profesori podle § 1 zák. č. 275/1919 a čl. VII. § 1 zákona č. 541/19 jsou v podstatě totéž, čím byli dříve zkoušení suplenti, nejsou však na roveň postaveni dřívě-

¹⁾ důvody 1., 2., 3. jako v nálezu Boh. 2867.

ším učitelům provisorním, a poněvadž jedině p r o v i s o r n í m cvičným učitelům — vedle cvičných učitelů definitivních — výhoda uvedená přísluší.

4. (jako u nálezů předešlého).

Č. 2869.

Mimořádná opatření.— Akciové společnosti: Požadavku po nostrifikaci cizozemské akc. společnosti není vyhověno tím, že společnost ta spolu s činiteli tuzemskými zažádá za povolení akciové společnosti nové v tuzemsku.

(Nález ze dne 15. listopadu 1923 č. 19.329.)

V ě c: Moravská agrární a průmyslová banka, filiálka v Praze, a spol. (adv. Dr. Václav Bouček z Prahy) proti ministerstvu vnitra stran odeprání koncesse ku zřízení akciové společnosti »Hekaphon, akc. spol. továren telefonů a telegrafů se sídlem v Praze«.

V ý r o k: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

D ů v o d y: Výnosem min. obchodu ze 17. června 1921 byla Akciová společnost sjednocených továren telefonů a telegrafů Cz., N. a spol. vyzvána, aby přenesla své sídlo a hospodářské vedení co do zdejších podniků do čsl. republiky a aby za tím účelem — protože má podniky i v Rakousku — podle vyhlášky z 12. října 1920 č. 580 Sb. zřídila samostatnou společnost se sídlem v čsl. republice.

Jmenovaná společnost sdružila se na to s Drem Ferdinandem H. a pražskou filiálkou Moravské agrární a průmyslové banky a zažádala dne 18. listopadu 1921 u min. vnitra, aby jí a dvěma jiným spoluzakladatelům byla udělena koncese ke zřízení akciové společnosti »Hekaphon, akciová společnost továren telefonů a telegrafů se sídlem v Praze«. Podle § 4 předložených stanov společnosti má býti předmětem společenského podnikání vlastnické nabytí a další provozování zdejší pobočky jmenované společnosti, kterou stará společnost vnáší do nové společnosti jako přínos.

Min. obchodu byvši o tom podáním z 13. září 1921 zpraveno, prohlásilo výnosem z 21. prosince 1921, že odvolává výnos ze 17. června 1921, ježto vzhledem ke skutečnostem uvedeným nostrifikace odpadá.

Min. vnitra, když bylo provedeno nařízené jím doplnění žádosti z 18. listopadu 1921, zaslalo žádost tu ministerstvu obchodu, aby mu v dohodě s min. pošt a telegrafů a financí oznámilo své stanovisko k věci.

Min. obch. prohlásilo dne 6. dubna 1922, že nečiní námitek proti zřízení jmenované akc. společnosti, min. pošt a telegrafů však vyslovilo se nepřívětivě, a také min. financí prohlásilo, že se úplně stotožňuje s odmítavým stanoviskem ministerstva pošt a telegrafů. Byvši o tom zpraveno, prohlásilo ministerstvo obchodu dne 13. června 1922, že od svého vyjádření ze 6. dubna 1922 upouští.

Na to min. vnitra nař. rozhodnutím vzhledem k ustanovení § 14 lit. c) spolkového zákona z 26. listopadu 1852 č. 253 ř. z. žádosti z 18. listopadu 1921 nevyhovělo, ježto by v přítomné době bylo s národo-